

A MÉLYSÉGBŐL.

Király,
Ki feltakart piros sziveddel állsz a vérző föld felett,
Míg mélye még féligcsitult világrengetések forradalmas émeletétől
Embertelen görcsökben hánytorg,
S lábaid körül az össze-visszatipratott világmezőn
Véresre-rázott emberszív-rögök vonaglanak:
Krisztus-király,
Egyetlen álló tiszta Csend a kábító hullámverésben,
Egyetlen élő Fény az érthetetlen örvény éjjelében,
Krisztus-király, hozzád jövünk,
A mélységből kiáltunk hozzád.

Hajolj le hozzánk, halld az emberszívek sápadt kórusát!
Ezerszeres sirámmal vulkánlik feléd
Emberbűn, emberőrület és embergyöttelelem.
Égő, vonagló, jaj-piros szívek:
Könnyár-kimarta képű vézna özvegyek,
Térdén-kirongyolt, görbecsontú árvák,
Parázna városok és meztelen betűk
Mérelegében tébolygó szegény kamasz-fiúk,
Sápkóros lányok, gyári pince s utca szennye közt veszendő tétovák,
Egymás torkát szorító hitvesek,
Dologtalan-halálra ítélt öklös ifjak légiója,
Sápadt zsellérek, krumplihéjjas asztal mellett dideregve koplalók,
Oláh padokba ostorolt öklömnyi székekelyek,
Éhség-halálba hulló szótlanak
A Volga és a Ganges és a Sárga-Víz körül,
Vad börtönökben megmarcangolt mártírok:
Orosz pincékben, mexikói sortűz-puskacső előtt,
És kannibálok fejbőrös karói közt, —
Monstranciás processzió feléd seregülő boldog híveid,
És féligértett vérszavak veres nyomán csordálló gyűlölők
(Testvérek, árvák, éhesek)
És minden bonccok, lámák, dervisek,
(Akik keringnek örült fétisek körül
Vagy villanyfényben górcsővekre s rotációs ólomcsodákra hajlanak)
Imával, könnyel vagy káromkodással,
Tudón, avagy tudatlanul,
Szál-biztosan, avagy kígyózva kínosan,
Szökellve, vagy vitetve belső goliokon:
Feléd sirallik minden emberhang, Király,
Minden emberszív minden vérverése
Egyetlen ősdalt énekel feléd:
Christe eleison,
Kyrie eleison!

Irgalmazz nekünk, Irgalom:
Mi már magunknak irgalmazni nem tudunk,
Mint örült mozdony, melyből a gépész kihullt.
Vágtat a forró síneken végzet-vakon,

Élő mozdony, mely iszonyúan tudja véres végzetét,
Mégis rohannia kell, megállhatatlanul, halálosan:
Utféltre vetve tetszhalott kadáverét
A gépész Lelkiismeretnek,
Bomlott korunk úgy zúg elő a vég felé,
A Semmi sápadt szírtein
Szétloccsantani önmagát.
De nem halott a tetszhalott:
A megrongyolt, a félrerúgott emberlelkiismeret
Az útfélen rettentően fölmered,
S mint egy lélekzet-eldöbbséget napfogyatkozás,
Az ég-re-földre óriási súlyos árnya ráterül,
Felhőkbe fúrnak csonka-véres ujjai,
S minden szemeknek mindennünne másmerre nézni nem lehet,
Minden meliben minden sziveknek nincsen dobogni másfelé:
Csak egy, csak egy felé, amerre ő mutat,
Amerre minden mozdulásunk visszasajdul:
Beléd, ó Centrum,
Ki egymagad vagy orvosságos visszarettenés,
Megfordulás és ír és ölelés,
És kegyelem és életújulás.

Szív, egyetlen Király,
Fordíts meg minket és ömöld belénk
Meváltó véred életsongító tüzét.
Ki úr vagy miriádnyi mérhetetlen nagyvilágokon,
Építsd fel pártos sziveink piros kövéből
Emberországod templomát.
Fegyvert kezünkbe, Sabaoth király,
Hogy akiket felkentél tiednek,
Egyetlen úr, a tied legyünk,
És választott gerincünk meg ne hajtsuk
Tekívuiled megudvarolni más urat.
Bálvány-királyok, bálvány-istenek,
A telhetetlen ős Moloch, a test,
Ösztöneink faragott képei,
Csöpp eszméink vérszegény árnyai,
Koldúsöggünk fuvalgó Dágona,
S a cseréplábú szörnyeteg, az Antikrisztus Én:
Porladjon el bálványtörő karunk alatt.
Mert egy a király és egy a pálca:
Az országoló Krisztus-kereszt.

Emeld föl, ó Király, a koszorús keresztet,
S a keresztben az örök halmok óhaját,
A Mindenség rejtelmes Fókuszát,
A minden-szív sugárzó Mágnesét,

Amelyben egy-titokba forrt
 A Végtelenség és a húsos ember,
 Gyémánt végzet és anyás irgalom,
 És mindöröktől minden szeretet.

Ó Szív,
 Királyi Szív, ki úr vagy, és a mindenséget mozdulatlan mozgatod,
 És mégis egy vagy miközülünk,
 Testvér és kised és jegyes,
 Meleg, piros bor, s fehér lágy kenyér,
 Ki most se nézed ráncba-vont homlok megett
 Itélkező király-bosszúval
 Halálba-táncos forgatag futásunk:
 De mint az édesanyaszem
 Simogató szigorral várja végig
 A tehetetlen gyermektörzékölést,
 És korholása csókot ígér, és büntetése is becéz:
 Úgy vársz reánk, úgy hívsz magadhoz, úgy ölelsz —

Öleld magadhoz ezt az örült századot:
 A kisedekért, akiket szeretsz,
 A Magvakért, melyek mozdulnak a mélyben,
 S a rothadás csiráztató setét ölen
 Tisztább tavasznak pattogják ígérését,
 Mert sejtjeikben napbanéző, hozzád-húzó emberöszön énekel:
 Légy jó hozzájuk, keltető Nap, Ósmeleg!
 Hadd bontsa fel rózsás fejét az új kelet,
 Fagyott földünket hadd koszorúzza új kalász.
 Hadd hullámozza ég felé megint a föld
 Az ezredeknek ősdalát:
 A nagy Királynak, kinek minden él,
 A jó Királynak, kiből minden él,
 A Szív-királynak, kiben minden él.

(Szeged.)

SIK SÁNDOR.